Diàlegs a quatre bandes

Ara fa un any, la Plataforma de Dramatúrgia de les Comarques Gironines feia la seva primera presentació oficial a La Planeta. El seu objectiu principal era, i és, el d'incentivar, difondre i fomentar l'obra dels escriptors teatrals, i de retruc el món de les arts escèniques en general, de tota l'àrea de Girona. L'edició (Ed. Rema12, Col. Off Cartell) i la gradual posada en escena de les peces escrites per alguns dels seus membres –entre els quals destaquen noms com els de Pere Puig, Jordi Prat, Carles Mallol...– n'era un altre, no gens fàcil, ateses les dificultats econòmiques i d'infraestructura que aquests projectes sempre comporten. D'aquí va sorgir la idea dels «Diàlegs a quatre bandes», una iniciativa produïda per La Planeta i la Casa de Cultura, que va tenir lloc a final de maig en aquesta mateixa sala i que, a raó de tres diàlegs per funció (divendres i dissabte) va donar veu i forma a una nova i actual mostra de teatre gironí.

El divendres 28 s'estrenaren *Satori Park* (Ferran Joanmiquel. Girona, 1975), de la qual destaquen el llenguatge acurat i les referències literàries; *Morir sense morir* (Miquel Verdaguer. Calella, 1960), un diàleg sobre l'eutanàsia que potser muntat en unes altres condicions no hauria semblat tan desafortunat, i *Granes* (Josep Pujol. Vilobí d'Onyar, 1964), sens dubte el millor de la jornada, dirigit per Cristina Cervià i interpretat per Meritxell Yanes i Jordi Subirà, que connecta bé amb la intenció i la forma d'un text, l'únic, amb segell de pertinença.

El dissabte es produí un canvi de registre en principi més «agraït» per a l'espectador, tot i que no pas qualitativament millor, ja que rere la riallada puntual que *Dilluns, dimecres i divendres* (Josep Benítez. Màlaga, 1963) pugui provocar, no hi ha gaire

res més a gratar. Tampoc *Tot sobre l'Edgar* (Jordi Sala. Barcelona, 1967) no aconsegueix anar més enllà dels tòpics. L'excepció és *Ara em toca a mi*, del més jove de la colla: Llàtzer Garcia (Girona, 1981), un text enigmàtic i interessant –potenciat pel bon treball interpretatiu de Jacob Torres i David Planes–, que curiosament manté un cert paral·lelisme amb una obra de Victòria Szpunberg titulada *La marca preferida de las hermanas Clausman*, ja que ambdues proposen un joc entre germans a través del qual coneixerem la relació que mantenen entre si i el seu estrany i opressiu entorn familiar.

Hereus dels «Monòlegs a tres bandes» que fa uns quinze anys es van organitzar amb una intenció semblant, els Diàlegs es construeixen sobre una mateixa base formal: la brevetat, l'absència d'escenografia i el fet que l'autor ha de triar el seu equip. Ni temàticament ni pel que fa als estils, però, conserven gaires trets en comú, si no és la manca d'arrelament i el rerefons de soledat d'uns personatges inserits en la foscor o l'absurditat de l'existència, incapaços de trobar el seu espai i d'establir vincles amb qui tenen més a prop.

Temps al temps

Potser el nivell no és encara el desitjable, sobretot a l'escenari, i probablement són molts els factors que fins a cert punt ho justifiquen, però el que no es pot negar és el valor d'una iniciativa que es mereix suport (i no només moral), confiança i continuïtat. Només així els projectes poden arribar a consolidar-se.